

4 Σεπτεμβρίου 2021

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος, Η πάλη, συμπλοκή και η νίκη του ιερομάρτυρα Βαβύλα

/ [Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα](#)

Ιερομάρτυρας Βαβύλας και οι παιδιάς
Αμμώνιος, Δονάτος και Φάυστος.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος, «Εις τον Άγιο Μάρτυρα Βαβύλα»

Λόγος πρώτος

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=321011>

Υ'. Ο μάρτυρας [ιερομάρτυρας Βαβύλας] λοιπόν μεταφερόταν, μα ο θεός τους ούτε έτσι δεν ησύχαζε, αλλά μάθαινε τώρα ότι το να μετακινήση τα οστά του μάρτυρα είναι δυνατό, αλλά το να ξεφύγη από τα χέρια του μάρτυρα είναι αδύνατο.

Γιατί καθώς μεταφερόταν η λειψανοθήκη στην πόλη, έπεφτε κεραυνός από τον ουρανό στην κεφαλή του ξοάνου και κατάκαιε τα πάντα [στο ναό του θεού Απόλλωνα].

Τότε βέβαια, αν όχι πιο πριν, ήταν φυσικό να οργισθή ο ασεβής βασιλιάς [αυτοκράτορας Ιουλιανός ο Παραβάτης], και να ξεσπάση την οργή του στο μαρτύριο του μάρτυρος¹.

Αλλά ούτε τότε δεν τόλμησε. Τόσο μεγάλο φόβο ένοιωθε, που έβλεπε την πυρκαγιά ν' απλώνεται επικίνδυνα, ήξερε καλά την αιτία της, αλλά καθόταν ήσυχος.

Και δεν είναι μόνο αυτό θαυμαστό, ότι δεν κατάσκαψε το μαρτύριο, αλλά ότι δεν ετόλμησε ούτε τη στέγη να ξαναβάλη πάλι στο ναό. Ήξερε δηλαδή, ήξερε ότι το χτύπημα το έστειλε ο Θεός και φοβόταν μη σκεφθή κάτι περισσότερο και προκαλέση τη φωτιά πάνω στο δικό του κεφάλι.

Γι' αυτό ανεχόταν να βλέπη το ναό του Απόλλωνος να έχη πέσει σε τόση ερημιά. Γιατί δεν υπήρχε καμιά άλλη αιτία να μη διορθώση αυτό που είχε γίνει, παρά μόνο ο φόβος.

Από φόβο καθόταν ήσυχος χωρίς να θέλη, και μάλιστα ξέροντας πόση ντροπή αφήνει νάχη ο θεός Απόλλων και πόση τιμή στον μάρτυρα.

Γιατί και τώρα ακόμα στέκονται οι τοίχοι σαν τρόπαια και φωνάζουν πιο δυνατά κι από σάλπιγγα, σ' αυτούς που βρίσκονται στη Δάφνη, σ' αυτούς που είναι στην πόλη, σ' αυτούς που έρχονται από μακριά, στους σύγχρονους, σ' όσους θάρθουν μετά από μας, όλα τα μαθαίνει κανείς όταν βλέπη τους τοίχους αυτούς, την πάλη, τη συμπλοκή, τη νίκη του μάρτυρα.

Γιατί αυτός που βγαίνει έξω από το προάστειο και βλέπει από το ένα μέρος το μαρτύριο χωρίς τον τάφο του αγίου κι από το άλλο μέρος το ναό τον Απόλλωνα χωρίς τη στέγη του, είναι φυσικό να ρωτά τι έγινε και στα δυο αυτά, κι αφού μάθη όλη την Ιστορία να φεύγη από κει.

Αυτά είναι τα κατορθώματα του μάρτυρα μετά το θάνατό του.

Γι' αυτό και μακαρίζω την πόλη τη δική σας [την Αντιόχεια], γιατί φανερώσατε μεγάλο ενδιαφέρον για τον άγιο αυτόν. Τότε δηλαδή όταν γύριζε από τη Δάφνη, όλη η πόλη μας ξεχύθηκε στο δρόμο, κι ήταν άδειες οι αγορές από άνδρες, κι ήταν άδεια τα σπίτια από γυναίκες και τα κορίτσια άφησαν τα δωμάτιά τους.

Έτσι κι όλες οι ηλικίες, κι άνδρες και γυναίκες ξεπήδησαν από την πόλη σα να ήταν να υποδεχθούν τον πατέρα τους, που έλειπε πολύν καιρό και ξαναγύριζε από μακρινό ταξίδι.

Κι εσείς τότε τον αποδώσατε σ' όλο το πλήθος των ανθρώπων που έχουν το δικό

σας ζήλο, η χάρη όμως του Θεού δεν τον άφησε να μείνη για πάντα εκεί, αλλά πάλι τον μετέφερε πέρα από τον ποταμό, για να γεμίσουν από την ευωδία του μάρτυρα πολλά χωριά.

Κι ούτε όταν ήρθε εδώ έμεινε μόνος, αλλά γρήγορα δέχτηκε γείτονα και συγκάτοικο τον όμοιό του². Γιατί κι εκείνος αξιώθηκε την ίδια εξουσία και με την ευσέβειά του φανέρωσε το ίδιο θάρρος.

Γι' αυτό αξιώθηκε την ίδια μ' αυτόν σκηνή, όχι άδικα, όπως φαίνεται, ο θαυμαστός αυτός μιμητής του μάρτυρα. Γιατί τόσο πολύν καιρό κοπίαζε εκεί, στέλνοντας γράμματα αδιάκοπα στον βασιλιά, ενοχλώντας τους άρχοντες, και προσφέροντας το ίδιο το σώμα του στην υπηρεσία του μάρτυρα.

Και βέβαια το ξέρετε και το θυμόσαστε ότι και το καλοκαίρι, κάτω από τον καυτερό ουρανό, μαζί με τους συντρόφους του πήγαινε εκεί κάθε μέρα, όχι μόνο για να δη αλλά και για να βοηθήση στα έργα που γίνονταν. Γιατί και πέτρες σήκωνε και σκοινιά τραβούσε, κι όταν ένας οικοδόμος χρειαζόταν κάτι, έδειχνε προθυμία μεγαλύτερη από τους βοηθούς του.

Γιατί ήξερε, ήξερε καλά τι μισθός τον περιμένει για όλα αυτά. Και γι' αυτό πρόσφερε τις υπηρεσίες του στους μάρτυρες, όχι μόνο με λαμπρές οικοδομές και με συχνές γιορτές, αλλά και με τρόπο ακόμα καλύτερο.

Τι τρόπο δηλαδή; Μιμήθηκε το βίο τους, ζήλησε την ανδρεία τους, με κάθε τρόπο έγινε όμοιος με τους μάρτυρες, όσο μπόρεσε. Και πρόσεξε· πρόσφεραν εκείνοι τα σώματά τους στη σφαγή, ενέκρωσε αυτός τα μέλη του σώματός του πάνω στη γη.

Αντιστάθηκαν εκείνοι στη φλόγα της φωτιάς, έσβησε αυτός της επιθυμίας τη φλόγα.

Αγωνίσθηκαν εκείνοι με τα δόντια των θηρίων, αλλά κι αυτός εκοίμισε το αγριώτατο πάθος που υπάρχει μέσα μας, την οργή.

Για όλα αυτά λοιπόν ας ευχαριστήσωμε τον Θεό, γιατί και μάρτυρες τόσο γενναίους μας χάρισε, και ποιμένες αντάξιους των μαρτύρων, για να καταρτίσουν τους αγίους αδελφούς μας για την οικοδομή του σώματος του Χριστού, με τον όποιο ανήκει στον Πατέρα δόξα, τιμή, δύναμη, μαζί με το άγιο και ζωοποιό Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

1. Δηλαδή στο ναό τον Απόλλωνα που είχε μετατραπή σε μαρτύριο, ναό του αγίου Βαβύλα.

2. Εννοεί προγενέστερο Επίσκοπο που έδειξε αφοσίωση στη μνήμη του αγίου και

φρόντισε την ανέγερση του ναού.

Απόσπασμα από τον Α' λόγο, «Εις τον Άγιο Μάρτυρα Βαβύλα», του αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου, από την έκδοση «Ιωάννου του Χρυσοστόμου έργα», τόμος πέμπτος, τα «Εγκωμιαστικά Β'», των εκδόσεων ο Λόγος. Εισαγωγή, μετάφραση, σχόλια Κων. Λουκάκης

<https://bit.ly/3n3iEt8>